

Ікони в домі “Божий дар”

за прикладом св. Вікентія наслідуємо Ісуса

“Жити Христом, щоб Христа приносити іншим.
Не більше і не менше”.
Св. Вікентій де Поль

Київ, 2015

www.svincent.org

ВСТУПНЕ СЛОВО

Ікони, включені в цю брошуру, знаходяться в Києві в домі “Божий дар”. Вони не були випадково вибрані або подаровані, а пізніше розміщені в домі, але знаходяться тут з конкретним наміром.

Ікони в цій брошурі відображають Вікентійську духовність. Можете їх знайти в різних частинах дому: каплиці, біля головного входу в дім, в коридорі біля сходів, в кімнаті.

Ікони до нас промовляють. З ними вступаємо в діалог. Ми запрошені вступити у світ ікон, в те, що ікони нам представляють, щоб ми самі стали іконою.

Мені пригадується фільм “Пан Вікентій”, напевно, до сьогоднішнього дня найкращий фільм про життя та діяльність св. Вікентія де Поля, знятий у Франції в 1947 році. Вже майже в кінці фільму є епізод, в якому розповідається про те, як перший співпрацівник і співбрат св. Вікентія о. Алмерас приймає в дім св. Лазаря папського легата. Св. Вікентій в цей час був зайнятий служінням бідним. Папа Римський посилає свого легата в дім св. Лазаря, щоб той на власні очі побачив те, що Папа вже чув про Вікентія і його служіння, та щоб після повернення в Рим міг йому розповісти. Отець Алмерас його супроводжує коридором та вказує йому імена, написані над дверима кімнат, і розповідає, ким були ті особи і яким служінням вони займались. Перша – сестра Милосердя, далі – місіонер на Мадагаскар, далі – співзасновниця Сестер Милосердя та інші...

В такий спосіб я уявляю собі ікони в нашому домі.

Йдемо від ікони до ікони, щоб поглиблюватись у Вікентійську духовність. Вглиблюватись в тайни віри і Євангелія, котрі св. Вікентію були найближчими і формували його життя і духовність. Цю дорогу св. Вікентія бажаємо продовжувати й ми, члени Вікентійської родини, і всі ті, котрі надихаються духовністю св. Вікентія.

Сестра Марта Мешко (Згромадження Марійних сестер Чудотворного медальйону) через роздуми над іконами пропонує нам матеріали для особистого розважання.

Щиро дякую с. Марті за велику роботу, яку вклала у підготовку цих роздумів.

Слова роздумів є лише допоміжний засіб. Дорога в світ ікон, в його суть є моя особиста праця, аж до моменту, коли я та ікона станемо єдиним цілим.

Часто чую питання, що є суттю Вікентійської духовності. Ікони в цій брошурі заохочують нас шукати відповідь у цьому напрямі.

отець Томаж Мавріч, СМ
Київ, Великодній вівторок, 2015 р.

ВКАЗІВКИ ДЛЯ ВИКОРИСТАННЯ

Для послідовників св. Вікентія де Поля його духовність залишається джерелом нових сил, пізнання, нових ідей служіння. Як нам розповідати про його духовність новим поколінням, як її представити в нашому середовищі? Дім “Божий дар” є місцем, духовним центром для розвитку та культивування Вікентійських цінностей. На це спрямована діяльність дому, молитви, зустрічі. Обличчям дому є ікони. Саме вони зі своєю мовою жестів, постатей, кольору та іншими деталями розповідають про тайну Бога, його присутність, спасительну діяльність, любов, прощення. В домі є вісім ікон – ікона Христа – Царя, ікона святих та блаженних Вікентійської родини, ікона св. Вікентія, ікона Діви Марії Цариці, ікона Благовіщення, ікона Пресвятої Трійці, ікона Володимирської Богоматері, ікона Спасителя. Який зв’язок між іконами та св. Вікентієм? Мова йде про духовний зв’язок. Вибрані ікони є ніби мозаїкою його духовності.

Дім «Божий дар» пропонує всім тим, хто перебуває в ньому, хвилини тиші, молитви та внутрішнього заглиблення, наповнення Божими світлом, пізнання духовної спадщини св. Вікентія. Для нас не тільки важливо захоплюватись св. Вікентієм, його життям, справою служіння, але для нас важливим є наслідувати його приклад, прийти до джерел, щоб разом з ним зачерпнути з сили Духа Святого.

Кожна духовна тема буде представлена:

- Іконою
- Духовною думкою св. Вікентія
- Уривком з Біблії, який був знайдений в роздумах св. Вікентія

Користувачам книги не пропонуємо детальний та поглиблений опис тем, але тільки вказівки, матеріал для особистого заглиблення в духовні теми. Обраний нами шлях – це тиша, молитва, роздуми.

Духовні теми складені в такій послідовності, щоб відчувався рух, щоб одна тема вже готувала підґрунтя для іншої. Адже духовне життя має свій початок, розвиток та мету або, іншими словами, проходимо такий шлях: від присутності Бога через процес пошуку Божої волі аж до поєднання з Ісусом Христом. Св. Вікентій, його слова, події його життя є моделлю, котра нам це все пояснює, стверджує і надихає. Отже, нехай буде благословенною ця дорога.

1. ХРИСТОС-ЦАР

Споглядаємо Ісуса. Свою увагу зосереджуємо на Його руках. В одній руці Ісус тримає Боже слово. Книга Божого слова **відкрита**. Відкрита для мене. Цей незбагнений дар Його слова дає мені, відкриває його значення. Коли подивлюсь на ікону – завжди можу усвідомити, пригадати, що в кожній хвилині життя, в кожній ситуації, в усіх переживаннях, у всіх обставинах – Ісус дає мені своє Слово життя. Воно завжди присутнє, завжди зі мною, завжди відкрите, щоб втішити, щоб освітлити, щоб пізнати правду та Божу любов. Слово Його дає мені думати так, як думає Він, пізнавати так, як пізнає він, щоб відчувати так, як відчуває він, діяти так, як діє Він. Друга ж рука Ісуса благословляє мене, благословляє кожну мить мого життя. Піднята рука Ісуса мене вічно благословляє, навіть коли я цього не усвідомлюю.

Господи, допомагай мені споглядати Твою присутність, перебувати в тиші і слухати. Господи допоможи мені, щоб я Тебе споглядав, як ангел...

Вдивляюсь в Ісуса-Царя, котрий сидить на престолі, споглядаючи свого володаря розумію, що Він нікуди не поспішає, він має час. Для мене має час завжди. Він чекає мене. Чекає, щоб я так само присів, мав час для Нього. Сидіти поруч Ісуса – це має стати щоденною звичкою. Сидіти, щоб Його слухати, щоб його споглядати, щоб дати йому хоч трохи зі свого часу. Ісус ділить з нами свій час завжди, безперервно. Він не є начальником, котрий має лише декілька годин для прийому на день. Він приймає завжди, вдень і вночі, Він терпеливо чекає, розуміє без слів. Щоб прийти до Нього не потрібно чекати в черзі, переживати, чи зрозуміє мене. Його присутність вічна. Ніщо не може її усунути.

Вдивляюсь в інші творіння на іконі. Які вони маленькі в порівнянні з Ісусом. Все, що можу збагнути в цьому житті – лише маленька частина того, ким є Бог. Істоти на іконі споглядають Його. Це мене спонукає робити так само, знайти своє місце біля Ісуса, в Його Тайні. Кожна істота на іконі має своє місце, з якого дивиться на Ісуса. Можу в уяві розширити цю ікону, щоб намалювати себе. Яке місце на іконі належить мені, святим, св. Вікентію?

“Під словами «духовні вправи» розуміємо: звільнитись від усіх тимчасових справ та занять, щоб пізнати власну внутрішність та дослідити до дна стан власного сумління, щоб розважати, споглядати, молитись та таким чином підготувати свою душу для досконалого очищення від всіх гріхів та поганих прив'язаностей, звичок і наповнитись бажаннями чеснот, щоб таким чином ефективно шукати і пізнавати Божу волю. Коли ж її пізнали, відповідно підпорядкуватись їй, тісно з'єднатись з нею та прямувати і осягнути власну досконалість. В духовних вправах наш Господь говорить від серця до серця нашому серцю”.

“Другий вид молитви – це споглядання. При цьому душа в присутності Бога не робить нічого, але отримує те, що Він дає. Без намагання з вашого боку Бог сам наповнює ваше серце і відбиває в ньому пізнання, котрих у вас ніколи не було”.

“Перший спосіб, як ми представляємо собі нашого Господа, – це в подібні Найсвятішого Таїнства на престолі. Другий спосіб – представляємо собі його в небесній славі. Третій спосіб – споглядаємо Його повсюди, бо Він наповнює всі речі, наш розум та всі частини нашого тіла. Четвертий спосіб – Бог не тільки є всюди, особливо є присутній в добрій душі, яка є повна його любові”.

2. СВЯТІ ТА БЛАЖЕННІ ВІКЕНТІЙСЬКОЇ РОДИНИ

Споглядаємо ікону «Святі та блаженні Вікентійської родини». Ікона говорить про близькість життя святих з Ісусом. Адже бачимо, що вони є поруч Ісуса, поруч хреста Ісуса. Вдивляємось в цю глибоку таїну життя – в нашу найглибшу реальність. Ісус на хресті є близький нам, нашому життю, нашим проблемам. Споглядаємо близькість між святими на іконі. Через те, що святі близькі з Ісусом, вони близькі між собою, вони є поруч один одного. Зображення святих та блаженних Вікентійської родини у підніжжі хреста не є хронологічним зображенням події розп'яття. Бо на іконі бачу особи різних епох, різних культур – на це вказує їхній одяг. Але всі вони близькі Ісусу, а тому й близькі між собою. Спостерігаймо жести святих, їх погляди. Ніби усім своїм тілом та душею бажають нам сказати – дивіться на Ісуса – це є найголовніше в житті! Бачимо св. Вікентія, він тримає руку піднятою. Два пальці підняті вгору. Проникнутий поглядом Ісуса, він бачить духовну і матеріальну вбогість – його погляд звернений до людей. Хліб як символ Ісусової жертви, тримає в руках, щоб роздавати його духовно та матеріально бідним. Ісус же дивиться на нього, на святих. Св. Вікентій довіряє цьому погляду, який його безперестанку супроводжує. В силі цього Божого погляду йде до своїх Господарів (бідних). Його тримає Божий погляд, направляє, показує дорогу, веде його. Три пальці св. Вікентія є зігнутими – символ Святої Трійці, джерело його любові, що проявляється в служінні людям.

“Природно, що дерево пускає спочатку глибоке коріння, перш ніж приносить плід, і все це відбувається поволі. Наш Господь використовує точнісінько такий самий метод в своєму посланні на землі; насправді Він, перш ніж розпочне справу нашого спасіння, довгий час провадить приховане життя. Все отримують в потрібний момент ті, хто вміє чекати. Прошу вас, не довіряйте природньому запалу. Божий Дух діє м'яко і завжди смиренно”.

“Потрібно чекати Божу годину, служити йому вірно в малих речах, щоб він нам міг довірити більш великі. Не беріть на себе більше, ніж можете, не поспішайте, не беріть надмірні турботи, продовжуйте зі спокоєм, не підлягайте надмірній інтенсивності”.

“Довіряйте Божому Провидінню в будь-яких труднощах, з якими можете зустрітись, будьте переконані, що вони є для вашого більшого добра. Тоді вони вам здаватимуться м'якими і ніщо вас більше не турбуватиме”.

“Бог є вірний своїм присягам і найкраще довіритись йому, і в цій довірі є все ваше багатство і ваша впевненість”.

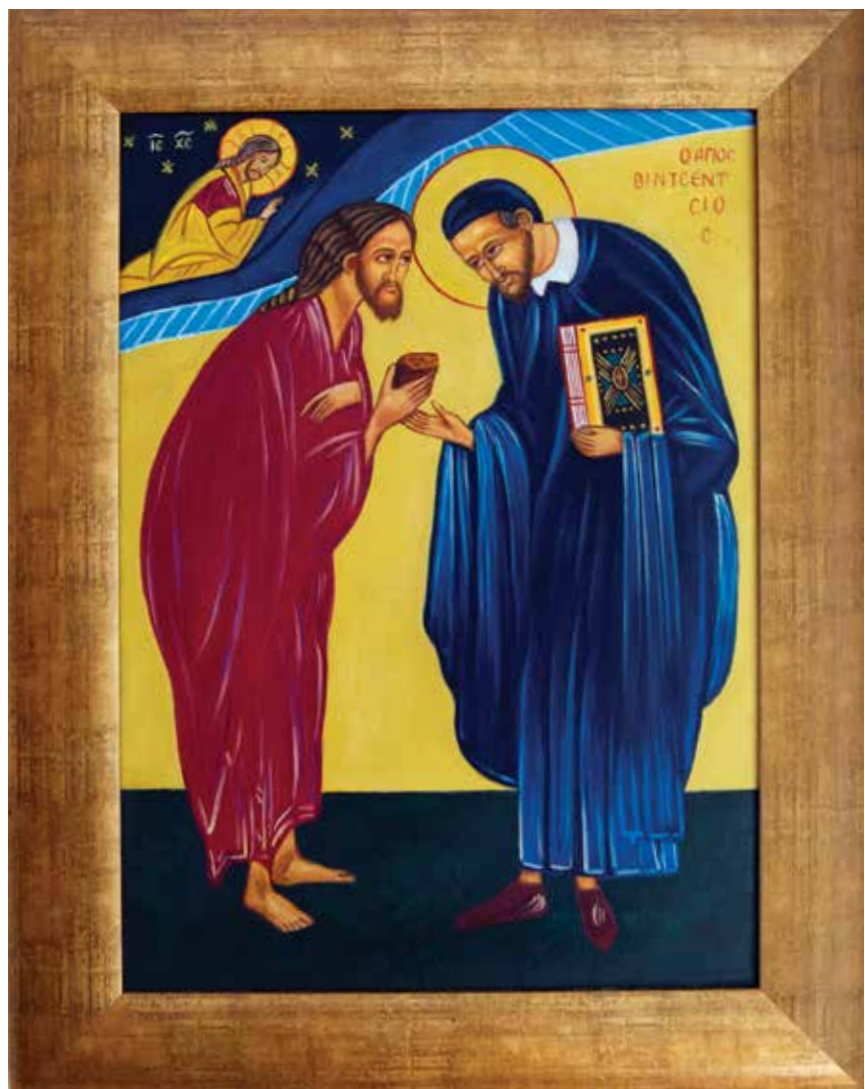
“Досконала відданість Божому провидінню є понад всі структури”.

“Довіряти Божому Провидінню означає надіятись, що Бог опікуватиметься тими, хто йому служить, так, як наречений опікується нареченою або батько дитиною”.

“Якщо Богу до вподоби провадити вас незручними дорогами, такими, як хвороба, печаль чи внутрішня сухість, дозвольте Йому: ви віддайтеся вільно його провидінню. Залишмо діяти Бога: він вміє наблизити свою славу та успішно зробить все для нашого добра, бо він нас любить ніжніше, ніж батько свого сина”.

“Не зупиняйтесь, споглядаючи самих себе, але дивіться на Господа, котрий є поруч вас і у вас, і простягає вам чинну руку, як тільки ви прибігаєте до Нього і тоді побачите, що все буде добре”.

Мт 7, 21-23, Мт 10, 26-31

3. ЗУСТРІЧ СВ. ВІКЕНТІЯ З ВБОГИМ

Споглядаю зустріч св. Вікентія з вбогим. Святий тримає в руці Біблію. Силу для служіння отримує в молитві, в Божому слові. Щоб зустріти нужденного, можливо з брудним одягом, простягнутою рукою та ще іншими проявами вбогості і послужити йому, нам потрібні очі віри. Саме в своєму слові Господь нас навчає, що він є присутнім в голодному, спраглому, без одягу, хворому, ув'язненому, чужинці... Окрім того Його слово нас закликає до соціальної справедливості. Так слово Господнє є фундаментом життя, котре як хліб ламається в служінні. Спостерігаю постать св. Вікентія. Зустріч відбувається стоячи. Святий здійснює завдання «послав мене благовістити Євангеліє убогим», тобто його життя – це рух, це динаміка, це активність. Його споглядання відбувається в дії, під час його служіння. Окрім того св. Вікентія бачимо з нахиленою головою, в одязі священика. До вбогих потрібно схилитись, приступити зі смиренням, через священницький дар послужити їм. Уважно спостерігаю постать вбогого. Помічаю, що він є босий, його обличчя є подібним Ісусовому. Нужденний тримає в руці кусок хліба. Хто насправді дає хліб, а хто приймає? Св. Вікентій дає земний хліб вбогому, а з рук Ісуса приймає хліб вічного життя. «Бо те, що ми зробили одному з найменших, ми йому зробили» (Мт. 25, 35). Наше служіння потребуючим незначне, але самі приймемо набагато більше, ніж ми дали.

В лівому крайньому кутку є постать Ісуса, котрий дає своє Боже благословення для справ милосердя. «Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:4). Наші невидимі вчинки милосердя є видимими в Божих очах, є дорогоцінними.

"Наша мета – це поклонятися земному життю Ісуса Христа, Божого Сина. Чи можна на землі робити щось більше. Ні! Бо ця справа є такою великою, що хтось сказав, що якби ангели та святі мали б можливість щось бажати, то вони б бажали це святе служіння. Метою Конгрегації є вшанування любові Нашого Господа до бідних та Його палке бажання, щоб ми любили бідних, хворих та поспішали їм на допомогу".

"Згідно досвіду, між вбогими є справжня віра. Бог їх збагачує живою вірою, вони вірять, вони торкаються та смакують слово життя. В їхніх хворобах, скорботі, бідності ви їх не побачите, щоб вони збунтувалися чи нарікали".

"Ми є вибрані Богом, як інструменти його безмежної та батьківської любові, котра бажає розширюватися в душах".

"Ісус ділив хліб людям, умив ноги апостолам, помер на хресті, служив хворим, відвідував, навчав. Ісус присутній в убогих".

"Йдіть подивитися на бідних в кайданах – там знайдете Бога. Служіть дітям – там знайдете Бога. Ви йдете в бідні хатинки, але ви знаходите Бога. Бо Господь обіцяє: Я буду з ними у скруті".

"Я вам багато разів говорив про те, що маєте бути твердо переконані, що Бог вас поставив для служіння вбогим. Знаєте, що коли я служив в малій парафії неподалік Ліону, сталося, що я вже одягався на службу. Тоді приходять до мене сказати, що неподалік в одному селі в одній родині всі захворіли, всі знаходяться в жалюгідному стані, бо нема нікого, хто б їм допомагав. Це мене дуже зворушило. Зі співчуттям я намагався під час проповіді своїй пастві говорити про цю родину і Бог торкнувся сердець тих людей, котрі мене слухали".

Мт 25, 31-46

4. ДІВА МАРІЯ ЦАРИЦЯ

Споглядаймо Матір Ісуса. **Діва Марія Цариця** зображена з короною на голові – символом царювання. Корона прикрашена камінням – євангельськими чеснотами, які керували її життям. Цю корону вона отримала від Бога як знак глибокої єдності з Ним. Єдність з Ісусом є діяльною. На іконі вона виражена через жести взаємності. Діва Марія як Мати Божа тримає Ісуса. Споглядаймо зображення рук. Одна рука Діви Марії знаходяться в дотику з Ісусовою рукою. Дотик рук виражає близькість: відчувати дотик означає відчувати ніжність, тепло любов іншого. Близькість є взаємною, бо можна отримувати, а також давати свою близькість, свою ніжність. Рука Діви Марії є відкритою на цей Божий дотик. Друга ж її рука також відкрита Богу, який ставить в її руку цілий світ і так вона разом з Ісусом тримає цілий світ, кожну людину. Її близькість з Ісусом відкрита для всіх людей.

Діва Марія Цариця. Одним із завдань царів в Святому Письмі – це йти в бій. Символом духовного життя також є бій. «І Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» (Буття 3,15). Діва Марія бореться і перемагає ворога нашого спасіння. Вона народжує Ісуса, втікає від Ірода, переживає за Ісуса, стоїть під хрестом. Діва Марія, Цариця світу, прийняла в своє серце сім мечів. Бог дає їй силу витривати в цьому бою, вливає свої чесноти, які оживляють її душу. Корона Діви Марії, символ її царювання, прикрашена дорогоцінним камінням, чеснотами – простоти, смиренності, лагідності, самозречення, ревності для спасіння душ. Чесноти згідно із думкою св. Вікентія є зброєю, є тими камінцями, котрі, подібно Давидовим, допомагають перемагати ворога нашого спасіння в боротьбі з гріхом (1 Сам, 17: 40).

"Простота означає робити все заради любові до Бога та не мати інших цілей власної діяльності, як тільки Його славу, не допустивши ніякої плутанини, бо простота виключає будь-яку домашку".

"Смиренність означає принизитись перед Богом, відректись від свого, щоб поставити Бога у власне серце, не шукати для себе пошани та доброї думки серед людей та постійно боротись з усіма проявами марнославства".

"Дії властиві лагідності:

1. *Лагідність гальмує злість людини та захищає її від поганих наслідків, пов'язаних зі злістю. Іноді приходиться докоряти, покарати інших. Лагідні особи цього не роблять імпульсивно, але тому, що вважають, що це потрібно зробити, так, як Ісус сказав Петру: «Відійди від мене, сатано».*

2. *Лагідність означає привітність, спокійність до тих, котрі наближаються до нас, щоб вони відчували себе потішеними.*

3. *Виражене нам невдоволення приймати спокійно, запобігаючи думці, що це не справедливо".*

"Не можемо мати духа простоти, смирення та лагідності без самозречення, бо ця чеснота нам допомагає приймати в житті все, бо воно є добре для нас. Без неї ми сприйматимемо життя як болючі уколи. Не можливим буде життя в спільноті без самозречення наших зовнішніх та внутрішніх почуттів".

"Ревність для спасіння душ означає чисте бажання бути угодним Богу та корисним ближньому. Потрібна ревність, щоб Боже царство поширити на землі. Якщо любов Бога це вогонь, то ревність є його полум'ям, якщо Божа любов є сонцем, то ревність є його променем".

Мт 11, 28-30, Лк 9, 57-62

5. ВТІЛЕННЯ БОЖОГО СИНА

Споглядаємо «**спрагу Бога**» на іконі Благовіщення. В центрі події Діва Марія і Ангел. Діва Марія з нахиленою головою. Розум схиляється перед мудрістю Бога. Вона уважно слухає слова ангела.

Споглядаю обличчя Діви Марії. Вона здивована, занепокоєна, але рука відкрита, простягнена для виконання Божих планів, адже на неї сходить Дух Святий та наповнює її своєю святістю, духом послуху, смиренності, покірності, відданості Богу та його волі. Вона «служиня Господня».

В ній почав жити Ісус Христос. Діва Марія стала Його Матір'ю. Богородиця зодягнена в плащ червоного кольору, що символізує присутність Бога. Бог як одяга її вкриває, зодягає, захищає, оточує зі всіх сторін. Вона є вся в Богові – її минуле, теперішнє і майбутнє. Вона є в Ньому і вона є для Нього.

Відданість Богові не є пасивною, але діяльною. Діва Марія в момент Благовіщення зачала Божого Сина, якого подарує всьому світові, кожній людині, як Спасителя. Відтепер не тільки вона огорнута Богом як плащем, але кожна людина. Спостерігаю за відкритою рукою Діви Марії. Рука символізує діяльність людини. Її простягнена рука знаходиться близько вуха. Діва Марія мене вчить, що діяльність людини є наслідком послуху Богу, Його словам, Його волі.

«Марія **зачала** від Святого Духа» – найважливіше, що відбулось в момент Благовіщення. Дивлячись на ікону ми це не можемо побачити, цього не бачить так само і Діва Марія. Втілення Божого Сина є великою тайною нашої віри.

"Коли ми говоримо, що Святий Дух наповнює особу, перебуває в особі, то ми розуміємо це так, що Він дає людині ті ж самі вподобання та готовність, котрі були власні Ісусу під час Його земного життя, і ті діють в особі в такий же самий спосіб, але по мірі, яку ми отримали від Святого Духа. Тому стає логічним довіритися Духові нашого Господа Ісуса Христа. Потрібно, щоб сам Господь втиснув у вас свою печать та свій характер та дав нам поживу свого Духа, своєї благодаті, і так ми залишимося поєднанні з Ним, щоб робити те, що Він робив на землі – тобто робити Божі справи".

"Допомагати духовно та матеріально потребуючим є найблагодійнішим служінням. Тільки християнська любов нас мотивує, щоб здійснювати вчинки любові з любові до Бога".

"Мене дуже втішає пізнання, що ви з Любов'ю здійснюєте служіння вбогим різних національностей та віку, котрі страждають в різних злиднях. Я вважаю, що навіть якби ви нічого в житті не зробили, але поважатимете цей обов'язок як безцінний він прикличе на вас багате благословення.... Служіння бідним людям є надзвичайне покликання, тому треба розважати над цим даром Бога, благодати Бога, щоб Він дав пізнати, до чого ми є покликані.... Щоб виконувати як личить це служіння, ті, котрих Бог покликав, повинні в особливий спосіб поклонятись тайні втілення, задля якої Бог зійшов на землю, щоб допомогти нам, адже ми стали рабами та в'язнями злого".

Йн 15, 1- 17, Лк 1, 26-38

6. СВЯТА ТРІЙЦЯ

Споглядаю ікону Святої Трійці. Що ж я бачу? Три постаті ангелів сидять за столом, в центрі якого є чаша. Пригадується подія зі Старого Завіту – Бог приходить в гості до Авраама (Буття 18, 1-15). Авраам запрошує трьох ангелів до столу, ділить з Богом те, що має. Бог приймає запрошення, сідає за стіл.

Споглядаю простоту Бога. Щоб об'явити себе Господь приходить перший, вибирає реальні обставини життя людини, простір її щоденного служіння та праці, а також важливий момент дня для людини – **обід або вечеря**. Їжа для кожної людини є необхідною для життя. Таким необхідним є для нас сам Господь, Його життя, Його присутність, споживання Його хліба.

Його прихід приносить життя. В уривку про Божі відвідини Авраама Бог благословляє лоно Сарі – жінки Авраама і вона народжує дитину. Так, приймаючи Євхаристійний хліб, ми відновлюємо в собі Боже життя. Наше «неплідне життя», приєднане Господній жертві в Таїнстві Євхаристії приносить плід. Господь приєднує, поєднує нас з собою через сопричасність при столі його Тіла та Крові.

Стіл на іконі є відкритим для мене. Де себе знаходжу в цій іконі, де бажаю себе бачити? Сідаю за стіл і стаю учасником вічного діалогу, споглядаючи та славлячи Бога.

Занурюючись в тайну Пресвятої Трійці св. Вікентій переповнюється подивом над єдністю, мудрістю, добротою, Любов'ю, убогістю послухом, яка є в Бозі.

“Єдність, яка досягає свою досконалість в тайні Пресвятої Трійці, Отець і Син і Дух Святий. – Жодна особа Пресвятої Трійці не є більшою від другої. Вмістить себе в духа Святої Трійці, якщо хочете носити в собі її преславний образ та святу схожість з Отцем, Сином і Святим Духом. Те, що бажає Отець, бажає також і Син, те що робить Святий Дух, те ж саме робить Син і Отець: всі роблять однаково, мають одну міць і одну діяльність. Дивіться. Це є джерелом нашої досконалості та прикладом для наслідування. Будьмо і ми єдині, хоч нас є багато, бо так матимемо святу єдність серед нас, яких є безлічі. Просімо у Господа того, що нам бракує, щоб ми осягли подібність всіх і так стали однаковими. Подібність і однаковість народжує любов, а любов прагне єдності”.

“Душа, котра любить нашого Господа, є домом Отця і Сина і Святого Духа, і в ній Отець постійно народжує Сина і в ній Святий Дух постійно виходить із Отця і Сина”.

“Бог є один сам в Собі і в Ньому є три особи, але Отець не більший за Сина і Син не більший за Святого Духа. Потрібно, щоб сестри милосердя, котрі мають стати образом Пресвятої Трійці, були одним серцем і однією душею, хоч їх є багато”.

“Любов є цемент, що скріплює спільноту в Бозі та членів спільноти між собою. Хто нам дасть цю любов, котра сприймає в житті все як добре для нас? Як я бажаю, щоб ми добре освоїли цю практику – сприймати все як добре для нас. Я поважаю це більше, ніж проповіді чи інші духовні вправи та благословення, що нам Бог дає, бо образ Пресвятої Трійці таким чином глибше закарбований у нас”.

Йн 13,1-20

7. ДІВА МАРІЯ НА ВОЛОДИМИРСЬКІЙ ІКОНІ

Споглядаю Діву Марію та її Сина Ісуса. Ісус ніжно обіймає свою Матір. Читаю з ікони, що **Божа ніжність** є подібною до ніжності дитини. Марія відчуває дотик Бога та живе цим дотиком Божих рук та обличчя. Вдивляючись в ікону пізнаю, що так само як її, Господь бажає огорнути своєю добротою, ніжністю та Любов'ю кожну людину на світі. Обійми – це найпростіший жест, який ми досвідчили не один раз. Божа прощаюча любов до нас та доброта є тими простими необхідними для нас обіймами, котрі нас підіймають з гріхів, обтирають сльози, дають силу йти дорогою життя. Що ще бачу в цих обіймах? Відносини Ісуса й Марії є непохитними, ніщо їх не може зруйнувати, бо Божа любов є вічна, не змінна, вірна. Через це завжди є надія для мене, для кожної людини повернутись в обійми Бога, в єдність, що є між Ісусом та Дівою Марією.

Коли погляну на ікону – бачу Матір, Котра тримає свого Сина. Як-коли погляну на ікону – бачу Матір... Чи працюю, чи відпочиваю, чи нервуюсь, чи хвилююсь, чи планую, думаю або страждаю, молюся, роблю добрі вчинки або не виконую своїх обов'язків... завжди і у всьому є зі мною моя Небесна Мати. Як це міняє моє ставлення до життя? Почуття самотності та безсилості втрачають свій вплив та силу та залишаються тільки неправдивими почуттями – бо дивлячись на ікону – оживає та зміцнюється віра – я ніколи, ні за яких обставин життя не живу один, бо на дорозі життя є зі мною Мати Ісуса, котрій він сказав «Ось твій Син».

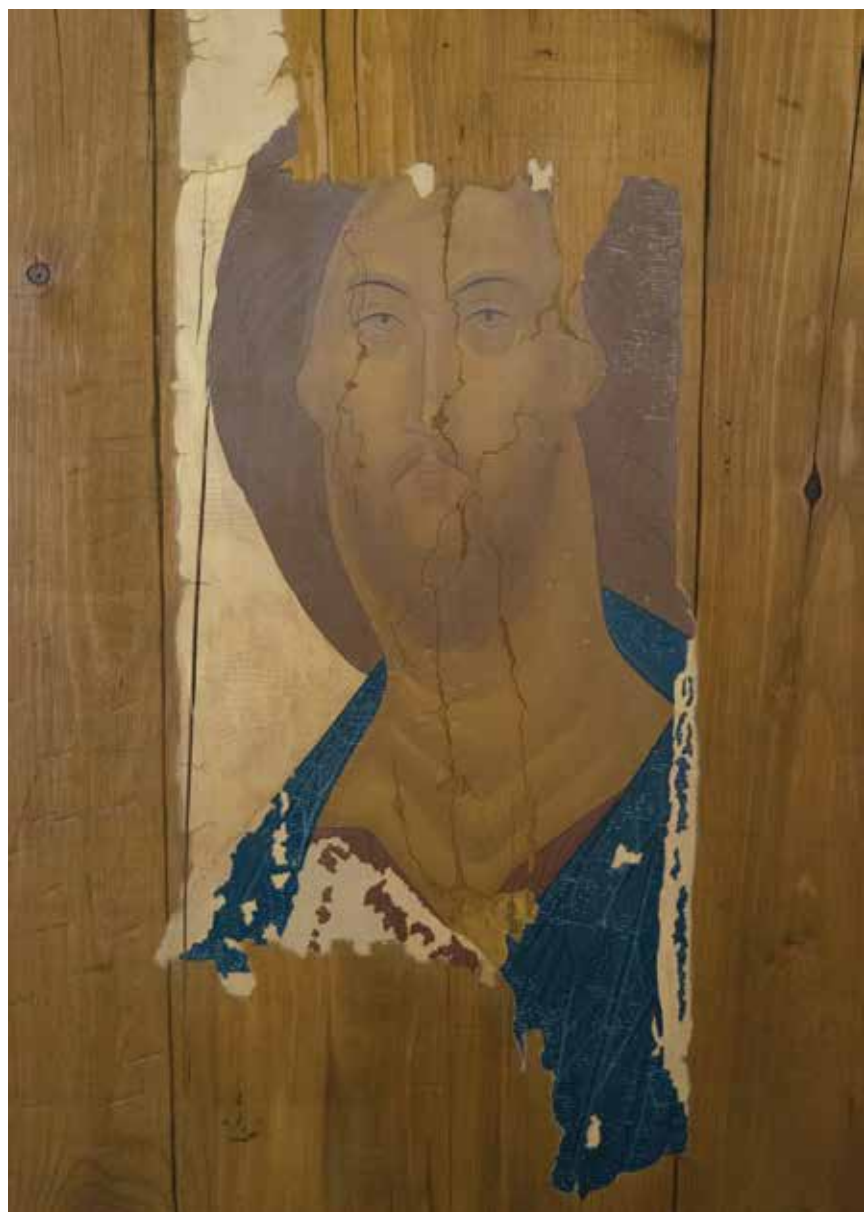
“Бог передбачив для свого Сина, котрий мав прийняти людське тіло, гідну матір, сповнену благодаті, без гріха, сповнену побожності, вільну від злих почуттів. Більш достойної, як Пречиста Діва Марія, не знайшлося жодної жінки для такої великої справи. І тому Бог від вічності вирішив підготувати своєму Божому Синові цю оселю, як храм або палац, гідний його Божества. Його вічне Провидіння пройшлося поглядом аж до безмежності, щоб відкрити це гідне помешкання своєму Синові. Коли ж його знайшло, то прикрасило всіма можливими благодатями, котрі можуть прикрашати людську істоту, як нам про це говорить ангел”.

“Гідним наслідування є все те, що Діва Марія і наш Господь робили”.

“Кожного разу, коли звиваємо Діву Марію та просимо її заступництва у важливих справах, неможливо, щоб вони не здійснились в найкращий спосіб. Все вдається на славу її Сина, Ісуса Христа. Бог мене завжди надихав – довірою, що я отримую свободу завдяки безперервним молитвам, з котрими звертають до Пресвятої Діви Марії і твердо вірю отримати ці благодаті через її заступництво”.

“Християни в своїх справах повинні поводитись згідно з духом Пресвятої Діви Марії, вони повинні її мати часто перед своїми очима, близько себе, а читини, виходячи із уявлення, що зробила б сама Діва Марія, враховуючи її любов та смиренність”.

Лк 1,28-49, Лк 2,15-19

8. ІКОНА «ЗВЕНИГОРОДСЬКИЙ СПАС»

(медитація о. Томажа Мавріча СМ)

Перед собою маємо ікону, яку написав Андрій Рубльов на початку XV століття. Ця ікона була написана для Церкви в російському місті Звенигород, тому і назва «Звенигородський Спас». Коли декілька років тому я читав роздуми Генрі Ноуена над цією іконою, я був зворушений. Відтоді вона мене супроводжує. Ікона «Звенигородського Спаса» є майже ідентичною зображенню «Поламаного Христа», а саме такого, якого можемо знайти на титульній сторінці книги єзуїта Рамона Куе під назвою «Мій поламаний Христос».

Блага вість ікони «Звенигородського Спаса» та статуї «Поламаного Христа» між собою переплітаються. Хоча назовні ми бачимо різні зображення, але в глибині нам передають однакову вістку.

В наш дім «Божий дар» не так давно ми отримали ікону «Звенигородського Спаса», котру на основі оригіналу, написав молодий український іконописець. Ікона є між нами і промовляє до нас.

Що я бачу перед собою?

Грубу неопрацьовану дошку, повну тріщин та вузлів. Темно-коричневий колір створює враження непривабливості та непотрібності. Ікони зазвичай сяють красою та блиском. Золотий колір, що є завжди присутній на іконах, приносить світло, радість, проблиск вічності. Перед нами всього цього немає.

Тут чи там золоті смуги, котрі ще залишились, нагадують та попереджають, що в далекому минулому також і ця ікона сяяла, приносила світло та спрямовувала у вічність, але сьогодні вона майже повністю зникла. Дошка з усіма своїми тріщинами та вузлами і темно-коричневим кольором представляє сьогоднішній світ, людство. Людство, котре зітхає в невимовному стражданні та болі. Люди, котрі зі страхітливою біллю носять свої внутрішні та зовнішні рани. Переживають відчай, визискування, приниження, відкинутість, безвихідь, самотність, непотрібність, втративши сенс свого існування. Груба та необроблена дошка з усіма своїми тріщинами та вузлами нам представляє також і іншу сторону людини – мене самого: мою невірність Богу, пиху, самодостатність, поверхнєве життя, мої особисті рани та ті рани, котрі завдаю іншим в думках, словах та вчинках.

Що я бачу перед собою?

В центрі бачу Ісуса. Ісуса, котрий зі своїм темно-коричневим кольором обличчя майже ототожнюється з кольором дошки.

Бачу спотворене обличчя, переповнене, з тріщинами та ударами. Сліди одягу, шматки синього покривала нам говорять про Ісусову людську природу. Майже до огидності спотворене обличчя, розірване та ледь видиме покривало на Ісусових плечах нам говорять про щось велике...

Ісус ототожнюється з людиною, з маленькою людиною, з найбільш відкинутою людиною. Рани людини, мої рани стають Його ранами. Ісус носить наші рани.

З іншого боку Ісусове спотворене обличчя та ледь видиме покривало нам говорить про рани, котрі я завдаю Ісусу, рани, котрі змінюють та поступово спотворюють Його обличчя.

Що я бачу перед собою?

Попри всю картину людства та картину мене самого, Ісус залишається з нами. Залишки золотого кольору, що є на іконі, нам також сьогодні говорять та передають зародок надії, світла, подих вічності. Спотворене лице Ісуса, але ніжне – говорить про теплоту, прийняття, розуміння. Очі Ісуса дивляться на нас, він своїм поглядом занурився в нас. Дивляться і нагадують не тільки про те, що є видимим, зовнішнім, але ще більше про те, що є невидимим. Ісус споглядає нас. Його споглядання нам говорить про нескінченну ширину, довжину та глибину погляду його очей.

Ісус як істинний Бог нас знає найкраще від усіх людей.

Очі Ісуса, занурені в споглядання, нас поєднують з ним. Ісус нам своїм поглядом говорить про те, що він не зневірився в нас. З кожним новим днем нам Ісус пропонує нову можливість.

Ісусові очі бажають торкнутись нашого серця.

Ісусові очі бажають сповістити людству і мені, що так, як Він не зневірився в нас, так і ми не повинні розчаровуватись у собі та інших.

Ікона «Звенигородського Спаса» стала частиною нашого дому. Тут живемо, молимося, зустрічаємось, спілкуємось, співпрацюємо, служимо, не тільки духовні сини та дочки св. Вікентія але й інші. Ми є на паломництві.

Св. Вікентій де Поль на своїй дорозі навернення пізнав зміну, коли прийшов до пізнання того, що він сам вбогий. Це святий виразив словами, що найбільш людина, яку він коли-небудь зустрічав – це він сам. З тим відкриттям він широко розчинив двері свого серця та дозволив Ісусу вступити в нього. Ікона «Звенигородського Спаса» говорить про Спасителя і людство, про Спасителя і мене, і запрошує нас стати одним цілим і єдиним з Ісусом.

“Дух убогості є Божий дух. Тому зневажати те, що Бог зважає і поважати те, що Бог поважає, шукати те, що Бог вважає за добре, любити те, що він любить означає бути наповненими Божим духом. Дух убогості нас вчить мати такі ж бажання і любов, які є в Богові та приєднатись до його почуттів”.

“Ми повинні довіряти зі всім серцем доброти Бога та його безмежним заслугам, незважаючи на людську невірність з нашого минулого, тому що трон його милосердя збудований на великих наших провинах, котрі він прощає». Бог може використати навіть наші гріхи, щоб нас виправдати, з них Господь витягує «добро» для нас – покаяння, смиренність. Саме смиренність є чеснота властива його Сину, а нашому Господу Ісусу Христу. Не буває троянд без колючок. Так само і наші вади є ніби попіл, що прикриває чесноти, що приховані в них. Бачачи себе з цими вадами, стаємо смиреннішими”.

1 Тим 2,1-6, Мт 23, 37-39, 2 Петро 3,8-13